

Arrest

nr. 51 929 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen X
woonplaats:

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Georgisch staatsburger van Georgische origine, verklaart afkomstig te zijn uit Tbilisi, Georgië, waar u uw verblijfsregistratie had. U woonde echter afwisselend in Tbilisi en in het dorp Sagrasheni, waar uw gezin woonde. U had samen met uw zoon M. N. (...) (OV 6.367.399) een zaak. Vanaf de herfst van 2004 werd u afgeperst door twee agenten van KUD (departement voor constitutionele veiligheid), M. L. (...) en D. S. (...). Zij zouden de Ossetische origine van uw echtgenote gebruiken om u er van te beschuldigen handel te bedrijven met Zuid-Ossetische extremisten. In het begin vroegen ze slechts kleine bedragen. In 2005 verhuisde u naar een andere wijk van Tbilisi, waarna u even met rust gelaten werd. Op 25 december 2006 werd u gearresteerd door medewerkers van M. L. (...). U werd opgesloten in een politiekantoor in Tbilisi tot 27 december. De reden voor deze arrestatie

was uw weigering om 10.000 dollar te betalen. Tijdens uw detentie vernam u dat ook uw gezin was aangehouden en dat zij enkel zouden worden vrijgelaten indien u zou betalen. In het huis in het dorp hadden agenten – en tevens handlangers van uw afpersers – wapens geplaatst en dan een huiszoeking in scène gezet. Tijdens hun aanhouding moesten uw gezinsleden een verklaring ondertekenen als zou u van plan zijn geweest deze wapens aan de Osseten te verkopen. Hierbij werden uw zonen fysiek mishandeld. U gaf toe en na betaling kwam uw gezin op 31 december vrij. Uw vrouw was ziek geworden en werd door de politie naar het ziekenhuis gebracht. Uw jongste zoon L. (...) kreeg door de situatie een zenuwzinking en werd opgenomen in een psychiatrische instelling. Na deze feiten werden u en uw gezin met rust gelaten tot midden 2008. In de nasleep van de Zuid-Ossetisch-Georgische oorlog werd u opnieuw gecontacteerd door uw afpersers. Op 18 augustus 2008 werd u door hen gebeld met de mededeling dat u 30.000 dollar diende te betalen, zoniet zouden de oude beschuldigingen tegen u terug bovengehaald worden. Enkele dagen later ontmoette u één van hen en vertelde dat u zoveel geld niet had. Op 28 augustus werden u en uw gezin respectievelijk in Tbilisi en het dorp gearresteerd. U werd gedwongen een document te ondertekenen waarin stond dat de verklaringen van uw gezinsleden uit 2006 correct waren. Op 31 augustus werd u vrijgelaten. U kreeg tot 10 september de tijd om te betalen. U keerde onmiddellijk terug naar het dorp om de vrijlating van uw gezin te regelen. Na hun vrijlating moest L. (...) opnieuw opgenomen worden in het ziekenhuis. Op 8 september verlieten u en M. (...) het dorp en doken onder bij uw nicht en haar man. In de nacht van 9 op 10 september vond er bij hen een inval plaats. M. (...) kon vluchten maar u werd meegenomen naar de Zee van Tbilisi en er mishandeld. U werd op 11 september naar een polikliniek gebracht voor verzorging. Een week later, toen uw gezondheid verslechterde, werd u opgenomen in het ziekenhuis. Tijdens uw opname kreeg u een aantal keer bezoek, waarbij u gewaarschuwd werd dat u nog steeds moest betalen. Op 2 november vluchtte u uit het ziekenhuis en met de hulp van uw vriend ging u naar Batumi, waar ook M. (...) al verbleef. Jullie verbleven in Batumi tot 23 november 2008. Per boot gingen jullie naar Odessa, Oekraïne, van waaruit jullie naar een dacha nabij Lvov, Oekraïne, gebracht werden. Daar vertrokken jullie op 19 december 2008 met een toeristische bus naar België, waar jullie op 22 december 2008 aankwamen en de volgende dag asiel aanvraagden. Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, rijbewijs, geboorteakte, huwelijksakte, twee diploma's, een bewijs dat u als advocaat bij een advocatenbureau werkte, een certificaat van uw registratie als ondernemer, twee wapenvergunningen, een medisch attest op uw naam en twee medische attesten op naam van uw zoon L. (...). Uw zoon M. (...) legde de volgende documenten neer: zijn rijbewijs, zijn geboorteakte, drie diploma's en een certificaat van zijn registratie als ondernemer.

B. Motivering

U verklaarde Georgië te zijn ontvlucht omwille van aanhoudende afpersingspraktijken door agenten van de Georgische veiligheidsdiensten. Indien u niet zou betalen of een klacht tegen hen zou indienen, zouden zij u valselijk beschuldigen van het verkopen van wapens aan Zuid-Ossetische rebellen. (CGVS I d.d.22/04/2010, p.7-8; CGVS II d.d.19/05/2010, p.5, 17) In de opeenvolgende verklaringen van u en uw zoon voor het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) werden een aantal tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld dewelke de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondermijnen.

U verklaarde dat u op 18 augustus 2008 – i.e. voor de arrestatie van u en uw gezin diezelfde maand - gecontacteerd werd door uw afpersers met de eis om hen 30.000 dollar te betalen. Twee dagen later ontmoette u hen. De dag daarna vertelde u uw zoon over deze ontmoeting. (CGVS II, p.12) Uw zoon daarentegen verklaarde dat hij voor zijn arrestatie in augustus 2008 niet op de hoogte was van het feit dat de afpersers opnieuw een zeer grote som geld van u wilden. Geconfronteerd met uw verklaringen bleef uw zoon erbij dat hij van niets wist voor zijn arrestatie. (N. M. (...) – CGVS II, p.4)

Voorts verklaarde u met betrekking tot de arrestatie van u en uw gezin dat jullie allemaal op 28 augustus 2008 gearresteerd werden. (CGVS II, p.12) Jullie werden op aparte plaatsen gearresteerd en vastgehouden maar u vernam in de nacht van 28 op 29 augustus nog dat ook uw gezin was opgesloten. (CGVS II, p.13) Uw zoon verklaarde daarentegen tot twee maal toe dat hij in de nacht van 31 augustus op 1 september werd gearresteerd. (N. M. (...) – CGVS I, p.12; CGVS II, p.4) Hiermee geconfronteerd stelde u dat uw gezin “voor zover u weet” op 31 augustus werd gearresteerd (CGVS II, p.12), hetgeen niet kan volstaan als verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Er kan immers verwacht worden dat u belangrijke elementen van uw asielrelaas, zoals de vraag of uw gezin al dan niet op dezelfde dag als u werd gearresteerd, accuraat kan weergeven. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uw zoons verklaringen voor het Commissariaat-generaal evenmin overeenkomen met de op de DVZ ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal, waarin hij verklaarde op 29 augustus 2008 gearresteerd te zijn. (N. M. (...) – vragenlijst CGVS, punt 1) Bovendien is het hoogst opmerkelijk te noemen dat uw zoon evenmin met zekerheid kon zeggen hoeveel dagen hij precies werd vastgehouden in augustus 2008 en dat hij tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal evenmin de datum van zijn vrijlating wist, terwijl hij dit voordien wel wist. (N. M. (...) – CGVS II, p.3; CGVS I, p.12)

Verder verklaarde u voor het Commissariaat-generaal inzake uw eerste arrestatie dat u aangehouden werd van 25 tot 31 december 2006. Even later verklaarde u dan weer dat u werd vrijgelaten op 27 en uw gezin op 31 december. (CGVS II, p.8) Geconfronteerd met deze inconsistentie verklaarde u dit zich niet meer te herinneren, maar wel dat u op 31 december naar het dorp ging. (CGVS II, p.8) Dat u zich niet meer zou herinneren wanneer u werd vrijgelaten is echter weinig geloofwaardig te noemen gelet op het belang van deze arrestatie in uw asielrelaas, het verschil van (meer dan) drie dagen in de totale duur van een relatief korte aanhouding, en de vaststelling dat het niet aannemelijk te noemen is dat u zich niet zou herinneren of u al dan niet de dag van uw vrijlating nog naar het dorp vertrok. Dat u pas naar het dorp ging op de dag van de vrijlating van uw gezin is op zijn beurt tegenstrijdig met de verklaring van uw zoon als zou u reeds op 27 of 28 december naar het dorp gekomen zijn terwijl zij pas vrijgelaten werden op 31 december. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid bleef hij bij zijn verklaringen en verklaarde dat hij dacht dat u nog enkele dagen onderhandelde met de agenten. (N. M. (...) – CGVS II, p.3)

Tot slot werd na grondig onderzoek van uw beider verklaringen nog een ernstige inconsistentie vastgesteld inzake de beëindiging van de aanhouding van uw gezin in 2008 en de gebeurtenissen erna. Uw zoon stelde dat u toen na uw vrijlating in Tbilisi nog werd vastgehouden op het politiekantoor van Tetri-Tskaro. (N. M. (...) – CGVS I, p.13) Gevraagd naar de bedoeling van deze aanhouding stelde hij dat uw vrouw en L. (...) waren vrijgelaten voor (medische) verzorging maar dat u in ruil daarvoor vastgehouden werd. (N. M. (...) – CGVS II, p.4) Zowel uw vrouw als L. (...) zouden dan naar het ziekenhuis gebracht zijn. (N. M. (...) – CGVS I, p.12) Geconfronteerd met de verklaring van uw zoon dat u ook in Tetri-Tskaro werd vastgehouden, stelde u enkel dat u onderhandelde over de vrijlating van uw gezin. U maakte echter geen enkele melding van een 'ruiloperatie'. (CGVS II, p.17) Meer nog, uit uw verklaringen blijkt dat u en uw gezin samen naar huis gingen en u zelf uw zoon L. (...) naar het ziekenhuis bracht. (CGVS II, p.14) Op geen enkel moment tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u bovendien melding van een hospitalisatie van uw vrouw tijdens of direct na deze aanhouding. Dat u zou vergeten een dergelijk belangrijk feit te vermelden terwijl u gevraagd werd of u en uw gezin naar huis gingen en of uw vrouw met u het dorp verliet (CGVS II, p.14), is niet aannemelijk te noemen daar u wel spontaan vertelde over haar hospitalisatie naar aanleiding van haar eerste arrestatie in 2006 (CGVS II, p.9).

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u geen enkel stavingstuk van de opnames van uw echtgenote in het ziekenhuis in de nasleep van deze arrestaties neergelegd hebt. Dit geldt eveneens voor de opnames van uw zoon in een psychiatrische instelling direct na beide arrestaties. De twee attesten van een psychiatrische instelling in Tbilisi op naam van uw zoon die u voorlegt dateren van geruime tijd na de tweede arrestatie, i.e. 5 december 2008 en 4 februari 2009. Geen van beide attesten maakt melding van een opname in de periode direct na één van beide arrestaties. Bovendien tonen deze documenten enkel aan dat uw zoon aan een psychische stoornis lijdt. Nergens wordt verwezen naar mishandeling door de politie of naar een arrestatie. (CGVS II, p.4) De vermelding in het attest van 5 december 2008 dat zijn toestand verslechterde in 2006 met snijwonden die toegebracht werden in dronken toestand, vormt geen objectief bewijs van uw stelling dat jullie dit excuus vertelden aan de artsen om de waarheid – dat ze werden toegebracht door agenten – niet te moeten vertellen.

Ook inzake de door u zelf gekende problemen hebt u geen objectieve stavingstukken neergelegd. In het medisch attest op uw naam, opgesteld op 12 september 2008, wordt nergens vermeld van wanneer tot wanneer u in de polikliniek nr.30 opgenomen werd. Bovendien vermeldt het attest niet wat de oorzaak van de vastgestelde verwondingen was, zodat dit attest geenszins een objectief stavingstuk vormt voor uw verklaringen als zou u zeer hard geslagen zijn nadat er een inval had plaatsgevonden bij uw nicht waar u ondergedoken was.

Afsluitend dient nog opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg van Georgië naar België en de hierbij gebruikte reisdocumenten niet geloofwaardig zijn. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

U verklaarde over zee van Georgië naar Oekraïne gereisd te zijn en van daaruit over land naar België. (CGVS I, p.5-6) U bleek echter niet op de hoogte van de voor u gebruikte reisdocumenten voor de reis van Oekraïne naar België. U verklaarde dat er voor u een paspoort geregeld werd door de passeur, maar bleek niet te weten welke identiteitsgegevens er voor u gebruikt werden, noch van welk land dit paspoort was. U kon daarenboven niet met zekerheid zeggen wat voor visum er gebruikt werd en door welk land dit afgeleverd werd. (CGVS I, p.7) Ook uw zoon bleek helemaal niet op de hoogte van deze zaken. (N. M. (...) – CGVS I, p.8-9) Gezien u verklaarde enkel in België asiel aangevraagd te hebben (CGVS I, p.2), gezien het feit dat er voor staatsburgers van Georgië een visumplicht geldt in de Schengenzone, en gezien de strenge identiteitscontroles aan de buitengrens hiervan – zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd – is een dergelijke onwetendheid over de documenten waarmee u de Schengenzone hebt betreden niet aannemelijk. Bij de controles aan deze grens bestaat immers

de mogelijkheid om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u en uw zoon geen informatie kunnen geven over de gebruikte reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij de eventuele ontdekking van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat zij haar klanten absoluut niet op de hoogte zou hebben gebracht van de reisdocumenten die worden gebruikt bij de grenscontrole.

Hierdoor ontstaat ook het vermoeden dat u en uw zoon jullie Georgisch paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België of het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt verder onderbouwd door de verklaringen van u en uw zoon omtrent het paspoort van uw zoon. U verklaarde in eerste instantie voor het Commissariaat-generaal dat uw zoon een paspoort had omdat jullie samen naar Turkije gingen. Even later verklaarde u dan weer dat hij geen paspoort had, maar enkel een identiteitskaart. (CGVS I, p.4) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bleef u erbij dat u steeds bedoeld had dat hij enkel een identiteitskaart had (CGVS I, p.4), hetgeen geenszins de tegenstrijdigheid verklaart, te meer daar u in eerste instantie aangaf dat hij met u naar Turkije reisde, waarvoor een paspoort volgens u noodzakelijk is (CGVS I, p.4).

Bijgevolg dient te worden besloten dat u door uw houding niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Zodoende geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen.

In het licht van de recente gebeurtenissen in Georgië, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat op 13 augustus 2008 een staakt-het-vuren tussen Rusland en Georgië werd afgesloten dat een einde stelde aan de vijandelijkheden. In de praktijk blijven Russische troepen aanwezig in de separatistische regio's Zuid-Ossetië en Abkhazië. Elders hebben de Russische troepen zich volledig van het Georgisch grondgebied teruggetrokken. Bijgevolg kan er voor u, als Georgisch staatsburger van Georgische origine, op dit moment geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart, rijbewijs, geboorteakte, huwelijksakte, twee diploma's, het bewijs dat u als advocaat bij een advocatenbureau werkte en het certificaat van uw registratie als ondernemer bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en academische en professionele carrière die door mij niet in twijfel getrokken worden. Het rijbewijs van uw zoon, zijn geboorteakte, zijn drie diploma's en het certificaat van zijn registratie als ondernemer bevatten enkel gegevens betreffende zijn identiteit en academische en professionele carrière die door mij niet in twijfel getrokken worden. De twee wapenvergunningen tonen enkel aan dat u de toestemming had om een jachtwapen en een pistool te bezitten. De overige door u neergelegde documenten werden eerder reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending "van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing". Verzoeker verwijst hiertoe naar het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens

de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.1.2.3. Waar verzoeker stelt dat hij door malafide personen binnen het Georgische overheidsapparaat zelf zowel lichamelijk als geestelijk werd bedreigd en dat de plaatselijke politie niet bij machte is hem te beschermen, of dit niet wil, en hem aan zijn lot overlaat, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met voormelde summiere herhaling van het door hem voorgehouden asielrelaas in gebreke blijft.

2.1.2.4. Betreffende verzoekers opmerking dat *“de weergave van de feiten door de Commissaris-generaal nogal beknopt en sec is”* stelt de Raad vast dat verzoeker niet aangeeft welke belangrijke feitelijke gegevens door de verwerende partij niet in de bestreden beslissing werden opgenomen die bovendien zouden kunnen leiden tot een andere beslissing. Het louter ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas verhindert immers terecht aan verzoeker de status van vluchteling toe te kennen.

2.1.2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zelfs geen enkele poging onderneemt ook maar één element van de zeer uitgebreide motivering van verwerende partij betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden, inconsistente verklaringen en onwetendheden die leiden tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas te weerleggen waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. De vaststelling dat het door verzoeker voorgehouden asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is verhindert hem de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.1.2.6. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Waar verzoeker in een tweede middel betoogt dat eveneens een schending voorligt van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Het tweede middel is onontvankelijk.

2.3.1. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid EVRM.

2.3.2. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Ook de schending van artikel 5, eerste lid EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 12 maart 2008, nr. 180.930). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.4.1. In een vierde middel steunt verzoeker zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker betoogt dat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Verzoeker verwijst derhalve met voormeld betoog eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.4.2.1. Waar verzoeker eveneens alludeert op het zorgvuldigheidsbeginsel, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten, de verhoorverslagen van zijn zoon en de landeninformatie (administratief dossier, stuk 13) en dat verzoeker tijdens het samen vijf uur durende gehoor op het Commissariaat-generaal van 22 april en 19 mei 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.4.2.2. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Bovendien wordt een dergelijke wanverhouding door verzoeker op generlei wijze aangetoond.

2.4.2.3. Het vierde middel is ongegrond.

2.5.1. In een vijfde middel stelt verzoeker dat er betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus een schending voorligt van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering.

2.5.2. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. De motivering van verwerende partij dat er op 13 augustus 2008 een staakt-het-vuren tussen Rusland en Georgië werd afgesloten wat een einde stelde aan de vijandelijkheden en dat in de praktijk Russische troepen aanwezig blijven in de separatistische regio's Zuid-Ossetië en Abkhazië doch deze troepen zich elders volledig van het Georgisch grondgebied teruggetrokken, wordt door verzoeker ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Daarenboven brengt verzoeker geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt (administratief dossier, stuk 13, deel 2) niet correct is.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Het vijfde middel is ongegrond.

2.6. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT